

Motion till riksdagen 2006/07:A28

**av Josefin Brink m.fl. (v)
med anledning av prop. 2006/07:89**

Ytterligare reformer inom arbetsmarknadspolitiken, m.m.

1 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen avslår regeringens proposition 2006/07:89 Ytterligare reformer inom arbetsmarknadspolitiken m.m. utom såvitt avser förslaget att omorganisera Arbetsmarknadsverket.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att regeringen bör se över hur tillsynen över lagstiftningen om allmän platsanmälan kan förbättras och beakta möjligheten att införa sanktioner.

2 Motivering

I proposition 2006/07:89 Ytterligare förändringar inom arbetsmarknadspolitiken föreslår regeringen ytterligare försämringar av arbetsmarknadspolitiken och för de arbetslösa. Regeringen föreslår att aktivitetsgarantin ersätts med en så kallad jobb- och utvecklingsgaranti. Vidare föreslår regeringen att arbetslöshetsförsäkringen försämras ytterligare genom att den generella rätten för sökande att under de första hundra dagarna i en ersättningsperiod begränsa sitt sökande till arbeten inom sitt yrke och i närområdet avskaffas. Dessutom föreslår regeringen att skyldigheten för arbetsgivare att anmäla lediga jobb till den offentliga arbetsförmedlingen avskaffas. Alla dessa försämringar leder till en ytterligare urholkning av den aktiva arbetsmarknadspolitiken och en ökad press på de arbetslösa att ta första bästa jobb.

De föreslagna försämringarna inom arbetsmarknadspolitiken måste ses i ett större sammanhang. Tillsammans med de redan genomförda försämringarna i arbetslöshetsförsäkringen, höjda avgifter för medlemskap i fack och akassa, nedskärningarna på arbetsmarknadspolitiken och vuxenutbildningen samt aviserade reformer som skattesubventioner för hushållstjänster, utökad rätt till visstidsanställning, sänkningen av priset på ungdomars arbete och

Fel! Okänt namn på

privatiseringar av välfärdsverksamheter är de ytterligare försämringarna inom arbetsmarknadspolitiken och arbetslöshetsförsäkringen ett sätt att stimulera framväxten av en låglönelöemarknad i Sverige. Internationella erfarenheter visar att det främst är kvinnor och personer med invandrarbakgrund som hänvisas till – och blir kvar i – de lågavlönade och otrygga jobben i denna sektor. Regeringen för således inte bara en politik för ökade ekonomiska klyftor, utan också för ökad etnisk segregation och minskad jämställdhet. Vänsterpartiet avvisar med kraft en sådan utveckling av den svenska arbetsmarknaden.

Regeringen bedriver inte en ekonomisk politik där full sysselsättning är det övergripande målet. Regeringens metod för att bekämpa arbetslöshet genom justeringar av arbetsmarknadens funktionssätt och påverkan på enskildas beteende kan bara åstadkomma marginella förändringar av sysselsättningsnivån. Syftet med försämringarna inom arbetsmarknadspolitiken är därmed inte att tillgodose alla människors rätt till arbete – utan att skapa en i grunden förändrad arbetsmarknad där löner och anställningsvillkor pressas tillbaka. Målet om full sysselsättning måste prioriteras om vi ska kunna bryta ned den strukturella arbetslösheten. Utan en sådan prioritering står varje regering handfallen inför framtidens utmaningar.

Vid sidan av en annan ekonomisk politik, krävs en aktiv arbetsmarknadspolitik som underlättar omställning i ett föränderligt arbetsliv. Insatser av olika slag behövs för att arbetslösa ska kunna komma tillbaka i arbete. Framtidens arbetsmarknad kommer att kräva en hög generell utbildningsnivå, liksom goda möjligheter till specialisering och omskolning mer än en gång i livet. En god investering i framtiden är därför en bred gymnasieskola, god tillgång till vuxenutbildning och arbetsmarknadsutbildning. En samlad och effektiv arbetsförmedling, som erbjuder både personligt stöd och ett utbud av anpassade och meningsfulla åtgärder för personer som har svårt att på egen hand hitta jobb är ytterligare en byggsten som krävs för en arbetsmarknad som klarar både omvandlingstryck och goda villkor för de anställda.

Vänsterpartiet tillstyrker förslaget om en avveckling av de 20 länsarbetsnämnderna och AMS samt en sammanslagning till en sammanhållen myndighet för arbetsmarknadsfrågor.

Mot bakgrund av det som anförs i motionen bör riksdagen avslå proposition 2006/07:89 Ytterligare reformer inom arbetsmarknadspolitiken m.m. utom såvitt avser förslaget att omorganisera Arbetsmarknadsverket. Detta bör riksdagen besluta.

3 Jobb- och utvecklingsgaranti

Regeringen föreslår att aktivitetsgarantin (GAR) avskaffas och ersätts med en jobb- och utvecklingsgaranti (JUG). Motivet är kvalitetsbrister i GAR. Regeringen tar dock inte fram vilka brister som löses genom att införa JUG. De brister som finns i GAR handlar om för många arbetslösa per förmedlare, för få kvalitativt bra utbildningar och att utflödet från GAR var för litet. Regeringen presenterar dock inga lösningar på dessa brister i propositionen.

Fel! Okänt namn på

Snarare ger helheten i regeringens politik anledning till oro för sämre kvalitet i alla de avseenden regeringen pekar på: Målgruppen för JUG trefaldigas jämfört med målgruppen för GAR – trots det finns inget budgetutrymme för att anställa fler arbetsförmedlare, programplatserna ökar inte, vilket vore logiskt, de minskas tvärtom radikalt under såväl 2007 som 2008 och de övergångsjobb via anställningsstöd och plusjobb som många från GAR övergick till avskaffas helt. Det är mycket svårt att se hur detta sammantaget skulle kunna öka kvaliteten i JUG jämfört med GAR.

På det hela taget är regeringens beskrivning av JUG undermålig, vilket gör det svårt att göra en helhetsbedömning av förslaget. De ekonomiska förutsättningarna för JUG kommer exempelvis att presenteras först i samband med vårbudgetpropositionen.

Förutom ovanstående neddragningar som redan är genomförda eller aviserade, är den tydligaste förändringen att ersättningen för deltagarna i JUG blir lägre än i GAR.

Flera remissinstanser är kritiska till regeringens bristfälliga redovisning av såväl ekonomiska förutsättningar som kvalitativt innehåll i JUG. Handikappombudsmannen (HO) är särskilt kritisk och efterlyser en konsekvensanalys av hur förslaget påverkar funktionshindrade personer. Vänsterpartiet instämmer i den kritiken.

Regeringen föreslår att personer som har fått arbetslöshetsersättning i 300 dagar ska anvisas plats i JUG, vilket är samma regel som i dagens aktivitetsgaranti. Vidare föreslår regeringen att målgruppen ska utökas så att personer som inte kvalificerat sig för arbetslöshetsersättning men som har varit inskrivna på arbetsförmedlingen eller deltagit i arbetsmarknadspolitiska program under minst 18 månader, ska anvisas plats i JUG. Det innebär att personer som får försörjningsstöd eller är sjukskrivna och arbetslösa ska anvisas plats i JUG.

Särskilda regler ska gälla föräldrar med barn under 18 år. Regeringen motiverar inte särreglerna närmare. Enligt Vänsterpartiet finns inga goda skäl för att införa särlösningar för föräldrar i arbetslöshetsförsäkringen eller i arbetsmarknadspolitiska program. Ekonomiskt stöd till barnfamiljer ska inte kopplas ihop med arbetslöshetsförsäkringen, som ska vara en omställningsförsäkring byggd på individuell inkomstbortfallsprincip.

Flera remissinstanser menar att den utökade målgruppen ställer krav på ett kraftigt resurstillskott om åtgärderna ska vara individuellt utformade. LO har räknat på att minst 75 000 personer kommer att omfattas av JUG under 2007 och menar att det bör avsättas minst 10 000 kr per månad och person, vilket motsvarar kostnaden för arbetsmarknadsutbildning. LO räknar med att en trovärdig JUG sammantaget skulle kosta 22 miljarder kronor per år, vilket inkluderar kostnad för aktivitetsstöd, arbetsförmedling och arbetsmarknadspolitiska program. Vidare menar LO att risken är påfallande för att JUG blir en lågkvalitetssatsning med meningslösa och kränkande aktiviteter för det allra mest utsatta arbetslösa. Vänsterpartiet delar LO:s farhågor.

Det finns också en risk att JUG blir det enda kvarvarande arbetsmarknadspolitiska programmet. Regeringen har skurit ned på antalet arbetsmarknadspolitiska program från 138 000 platser i genomsnitt per månad 2006 till

Fel! Okänt namn på

90 000 platser i genomsnitt per månad 2007 och 65 000 platser i genomsnitt per månad 2008. Mot bakgrund av dessa kraftiga nedskärningar är risken att JUG upptar hela budgetutrymmet för arbetsmarknadsåtgärder.

Arbetsmarknadsåtgärder riskerar därmed i framtiden att reserveras för långtidsarbetslösa, medan exempelvis tidiga utbildningsinsatser som skulle kunna förhindra att enskilda blir långvarigt arbetslösa uteblir. Det är en kontraproduktiv politik. Regeringen överger i praktiken den aktiva arbetsmarknadspolitiken till förmån för en passiv kontantstødsmodell där kvaliteten på insatserna för de arbetslösa riskerar att bli mycket låg. Riksdagen bör avslå jobb- och utvecklingsgarantin med hänvisning till bristande beslutsunderlag och beredning.

3.1.1 Sanktioner

I lagen om arbetslöshetsförsäkring anges vad som händer om man utan saklig grund tackar nej till ett lämpligt arbete. Då trappas ersättningen ner under viss period. Tackar man nej till en arbetsmarknadspolitisk åtgärd kan man helt mista ersättningen.

Aktivitetsstöd som man erhåller under en period i ett program är en fortsättning på kontantstödet från a-kassan. Regeringen föreslår nu dessutom att tiden för aktivitetsstöd och ersättning från a-kassa ska samordnas. Ersättningarna baseras på samma underlag. Sanktionsreglerna bör då vara desamma enligt de regler som i dag gäller i lagen om arbetslöshetsförsäkring.

3.1.2 Ersättningen

I aktivitetsgarantin har ersättningen varit högst 80 procent av tidigare inkomst. Vänsterpartiet avvisar regeringens förslag om sänkt ersättning till 65 procent i JUG. Sänkningen innebär en urholkning av den enskildes trygghet och sänker nivån på och legitimiteten för den generella välfärden. Detta kommer dessutom i praktiken bara drabba den halva av löntagarna som har de lägsta inkomsterna eftersom dagpenningen tidigare sänkts. De som genom den sänkta dagpenningen blivit underförsäkrade får därigenom samma ersättning i JUG och i den första ersättningsperioden.

Arbetslösa har olika förutsättningar att få ett nytt arbete. Arbetare som under lång tid jobbat i en bransch som kraftigt omstruktureras har det svårare än högutbildade personer som blir korttidsarbetslösa av konjunkturskäl. Äldre har svårare att komma tillbaka än yngre. En sänkning av ersättningen träffar äldre och lågutbildade som har varit i branscher med stora strukturomvandlingar. Det kommer knappast att gynna omställningsviljan att utsätta yrkesgrupper med högt omvandlingstryck för ökade ekonomiska risker vid arbetslöshet. Inte heller kommer dessa personers kompetens eller anställningsbarhet att öka för att de får sämre ekonomi.

Många arbetsgivare upplever i dag en brist på arbetssökande med rätt yrkeskunskap. Man vill hellre ha få sökande med rätt kompetens än hundratals som enbart söker av ekonomiskt nödtvång. Arbetsmarknadspolitiken och ersättningarna från a-kassa och aktivitetsstöd bör uppmuntra kompetensutveckling och vidareutbildning. Regeringens förslag bidrar inte på något sätt

till det, utan har bara karaktären av en besparing på de mest utsatta på arbetsmarknaden.

Är man aktivt arbetsökande och deltagare i JUG bör ersättningen vara aktivitetsstöd, även om man inte är kvalificerad till ersättning från a-kassan. Även de som inte har kvalificerat sig för arbetslöshetsförsäkring bör kunna vara kvar inom JUG till man fått en permanent lösning på sitt arbetslöshetsproblem, och inte skickas tillbaka till kommunen. Arbetslöshetsbekämpning är i första hand en statlig fråga – inte en kommunal.

Regeringen skriver på sidan 53 i propositionen att alla deltagare som efter 450 dagar i JUG inte funnit någon alternativ sysselsättning ska anvisas "en varaktig samhällsnyttig sysselsättning som motsvarar hela den arbetslöses arbetsutbud". Regeringen ger ingen som helst beskrivning av vad denna sysselsättning ska bestå i, eller vilka villkor som ska gälla för dem som sysselsätts. Enligt Vänsterpartiet ska anvisning till samhällsnyttiga jobb utgå från den modell som t.ex. plusjobben hade, dvs. facken ska vara med i utformningen av dem, och avtal om löner och arbetsvillkor ska träffas med aktuella arbetsgivare.

Med tanke på att regeringen avskaffat plusjobben måste man dock fråga sig om det är denna modell man tänker sig för den "samhällsnyttiga sysselsättningen". Är det i stället regeringens syfte att införa obligatoriska hjälparbeten med löner som ligger under skälig nivå avvisar vi förslaget med kraft. Hela idén för tankarna till 1920- och 1930-talens AK-arbeten som avskaffades för att de ansågs förnedrande och ledde till dumpning av lönerna på den ordinarie arbetsmarknaden. Sådana åtgärder har ingen plats ett modernt välfärdssamhälle.

4 Ytterligare försämringar av arbetslöshetsförsäkringen

Regeringens systemskifte på arbetsmarknaden har börjat med kraftiga nedskärningar i arbetslöshetsförsäkringen. Försämringarna har resulterat i en dyrare, sämre och mer orättvis arbetslöshetsförsäkring.

Från och med årsskiftet har kostnaden för medlemskap i fackförening och a-kassa ökat kolossalt genom höjda avgifter och avskaffad avdragsrätt. Sedan medlemsavgifterna höjdes vid årsskiftet har 75 000 personer begärt utträde ur sina a-kassor, och ännu fler har lämnat sin a-kassa genom att inte betala medlemsavgiften. I början av april stod minst 135 000 personer utanför a-kassan, som var medlemmar före regeringens försämringar. Motivet till regeringens försämringar är inte ekonomiskt utan ideologiskt. För närvarande är arbetslöshetsförsäkringen kraftigt överfinansierad. Uttaget av höjda avgifter är i praktiken ett slags förtäckt skatteuttag som ska kompensera för skattesänkningar vars fördelningsprofil innebär en enorm överföring av resurser från låginkomsttagare till höginkomsttagare.

Samtidigt som kostnaden för medlemskap har höjts har ersättningsnivåerna sänkts och villkoren försämrats. Syftet med försämringarna i arbetslös-

Fel! Okänt namn på

hetsförsäkringen är att pressa ned reservationslönerna och därigenom skapa förutsättningar för en låglönearbetsmarknad.

Regeringen föreslår i proposition 2006/07:89 ytterligare försämringar av arbetslöshetsförsäkringen som drabbar såväl arbetslösa som löntagare.

4.1.1 Rätten att begränsa sitt sökande i 100 dagar

Sedan 2001 finns generell rätt för arbetslösa att under de första 100 dagarna i en ersättningsperiod begränsa sitt sökande av lämpligt arbete inom sitt yrke och i närområdet. Regeln var tidigare praxis vid arbetsförmedlingen och tillkom för att alla arbetslösa skulle behandlas lika. Regeringen föreslår nu att denna möjlighet avskaffas med hänvisning till att ”den medför en begränsning i den ersättningssökandes rörlighet”.

Vänsterpartiet avvisar regeringens förslag eftersom det är samhällsekonomiskt irrationellt och socialt förkastligt. Dagens möjlighet innebär att arbetsökande måste utöka sitt geografiska och yrkesmässiga sökområde efter 100 dagar. De flesta arbetslösa får jobb inom 100 dagar, och tack vare möjligheten att koncentrera sitt sökande ökar chansen att hitta ett jobb på hemorten och där den egna yrkeserfarenheten och/eller utbildningen tas till vara. Det är samhällsekonomiskt fördelaktigt att människors kompetens och utbildning utnyttjas på bästa sätt, samtidigt som det är slöseri med både arbetsförmedlingens och arbetsgivares tid att människor med helt fel kompetens anvisas till lediga jobb. Möjligheten att begränsa sitt sökområde yrkesmässigt under en kortare arbetslöshetsperiod är en förutsättning för en god matchning på arbetsmarknaden.

Möjligheten att begränsa sitt sökområde geografiskt är viktig framför allt för individen, men också för orter i glesbygd som redan är drabbade av utflyttning. Att från dag ett av arbetslöshet tvingas vara beredd att flytta oavsett livssituation är ovärdigt. Att tvingas slita upp sin familj och lämna sin sociala gemenskap eller bli långpendlare med allt vad det innebär, är oerhört socialt och psykiskt pressande. I synnerhet för familjer med två arbetande vuxna och barn är ett sådant beslut mycket komplicerat och omfattar stora ekonomiska risker och svåra prioriteringar. Det är därför fullt rimligt att den som drabbats av arbetslöshet i första hand ska kunna koncentrera sig på att åter etablera sig på den lokala arbetsmarknaden.

Vänsterpartiet anser inte att man bör avskaffa möjligheten att begränsa sitt sökande geografiskt och yrkesmässigt de första 100 dagarna av arbetslöshet.

4.1.2 Ersättningsens längd

Regeringen föreslår att ersättning ska utbetalas i högst 300 dagar och att dagens möjlighet till förlängning om 300 dagar tas bort. För föräldrar med barn under 18 år föreslår regeringen att ersättning ska lämnas i högst 450 dagar.

Regeringen menar att tillämpningen av hur en andra ersättningsperiod beviljats har varierat. Det i sig motiverar inte att vissa regler eller lagar avskaffas. Snarare borde det föranleda uppstramning av regelverken så att de gäller lika i hela landet. Såväl arbetsförmedlingen som a-kassorna och IAF arbetar

för att uppnå rättvis och likvärdig tillämpning av reglerna i arbetslöshetsförsäkringen.

Det finns situationer då en förlängning av a-kasseperioden är det mest rationella. En arbetslös (person A) kan börja sin arbetslöshetsperiod med att söka jobb som är lämpliga. Efter en tid beslutar A tillsammans med sin förmedlare om yrkesbyte. Efter genomgången utbildning är A kvalificerad att söka ett betydligt större antal jobb. Just då tar dock perioden om 300 dagar slut. A ska då skrivas in i JUG i stället för att koncentrera sig på att söka jobb inom sitt nya yrke. Det vore då bättre att A får en ny a-kasseperiod och kanske efter några veckor får tag i ett nytt ledigt jobb. Att överbelasta JUG med personer som nyss fått en utbildning är inte rationellt.

För person B kan det handla om att det vid ersättningsperiodens slut framgår att nya lämpliga jobb inom kort kommer att kunna sökas: ett nytt företag ska öppnas, kommunen beslutar om nyanställningar, ökad efterfrågan bäddar för nyanställningar i ett lokalt företag osv. Även för person B är det då mer rationellt med förlängd ersättningstid än att bli anvisad till JUG.

Vänsterpartiet anser att man inte bör avskaffa möjligheten till förlängning av ersättningsperioden från 300 till 600 dagar.

När det gäller föräldrar med barn under 18 år menar regeringen att de ska ha en längre ersättningsperiod, eftersom det för dem är mer problematiskt med arbete på annan ort. Det förefaller märkligt, eftersom det som händer efter ersättningsperiodens slut är att man skrivs in i JUG. Om regeringen verkligen tror att JUG kommer att leda till ökade chanser att få jobb för den som varit arbetslös länge, bör naturligtvis småbarnsföräldrar ha samma rätt till åtgärderna inom JUG som andra. När det gäller vad som anses vara ett rimligt sökområde för den enskilde, är det en sak som ska beslutas individuellt med arbetsförmedlaren, oavsett om den sökande har barn eller inte. Vänsterpartiet avvisar därför särlösningar i ersättningsperiodens längd för föräldrar med barn under 18 år.

4.1.3 Samordning med aktivitetsstöd

Regeringen föreslår att antalet ersättningsdagar för aktivitetsstöd och ersättning från arbetslöshetsförsäkringen maximeras och läggs ihop. Motivet är att alla ska få samma dagar med ”statlig ersättning”. För det första är inte arbetslöshetsförsäkringen en ”statlig ersättning” utan en försäkring som betalas av löntagarna genom avstått löneutrymme. För det andra har arbetssökande olika behov för att kunna ta ett nytt jobb. Vissa har behov av kompetensutveckling, praktik eller omskolning, andra inte. Med regeringens logik ska även alla sjukskrivna få samma antal sjukpenningdagar – oavsett sjukskrivningsorsak.

Det är samhällsekonomiskt rationellt att de som har bristfällig eller inaktuell kompetens får utbildning så att de kan ta lediga jobb. Arbetsgivare vill inte främst ha fler sökande till varje ledigt jobb, utan sökande med rätt kunskaper. Att samordna ersättningsdagarna blir särskilt problematiskt när möjligheten till en ytterligare period slopas, antalet programplatser minskas mycket kraftigt och vuxenutbildningen skärs ner. Flera remissinstanser varnar för att människor kan tvingas att avbryta en utbildning för att ersättningen tar slut.

Fel! Okänt namn på

Det är de längre utbildningarna som ger de bästa möjligheterna att ta lediga jobb. Arbetslinjen måste enligt Vänsterpartiet även vara en kompetens- och utbildningslinje. Därför bör deltagande i program med aktivitetsstöd även fortsättningsvis vara överhoppningsbar.

Vänsterpartiet anser att möjligheten att samordna ersättningsdagar från arbetslöshetsförsäkringen och aktivitetsstödet inte ska genomföras.

4.1.4 Bisyssla

Regeringen föreslår att en bisyssla, för att bli godkänd för den som söker ersättning från a-kassan, måste ha utförts i minst 12 månader i stället för dagens 6 månader. Detta förslag kan knappast sägas ge incitament för att öka antalet arbetade timmar. En bisyssla kan vid arbetslöshet vara en möjlig väg ut ur arbetslösheten.

Inte minst för yrkesutövare i kultursektorn kan möjligheten att behålla en bisyssla vara helt avgörande för att kunna ta jobb inom sitt egentliga yrke. I en bransch där fasta jobb är mycket ovanliga kan en bisyssla vara en nödvändig ankarpunkt för att knyta kontakter som kan leda till mer varaktiga jobb inom det egna yrket. Att tvingas välja mellan en sådan bisyssla och ersättning från a-kassan är helt orimligt om målet är att gynna försörjning av eget arbete. Kulturarbetarna har redan drabbats hårt av försämringarna i a-kassan. Skärpta villkor för att få en bisyssla godkänd är ytterligare ett slag mot kulturarbetares möjligheter att försörja sig på eget arbete. Vänsterpartiet anser att reglerna om bisysslor ska vara desamma som i dag.

5 Skyldigheten att anmäla lediga jobb till den offentliga arbetsförmedlingen

Regeringen föreslår att skyldigheten att anmäla lediga jobb till den offentliga arbetsförmedlingen slopas. Vänsterpartiet avvisar förslaget och förordar i stället en översyn av lagen så att den blir effektivare.

Trots lagen om allmän platsanmälan är det bara ungefär en tredjedel av alla lediga jobb som anmäls till arbetsförmedlingen. De flesta lediga jobb tillsätts i stället via kontakter i det egna nätverket. Det innebär att människor med mindre utbyggda kontaktnät har en begränsad tillgång till de lediga tjänster som finns. De som drabbas hårdast av regeringens förslag är alltså de som har svag förankring på arbetsmarknaden och i samhället. Flera remissinstanser är kritiska mot regeringens förslag och påpekar risken att det kommer in färre lediga jobb till arbetsförmedlingen.

Handikappombudsmannen föreslår en särskild konsekvensanalys för arbetssökande med funktionshinder. Vänsterpartiet anser också att förslaget riskerar att öka den etniska segregationen på arbetsmarknaden. Personer som invandrat har som regel betydligt färre informella kontaktnät i det svenska samhället. Med tanke på att utlandsfödda, i synnerhet personer födda utanför Europa, redan är överrepresenterade i arbetslöshetsstatistiken, är det helt

oförsvarligt att genomföra reformer som riskerar att ytterligare försvåra för denna grupp att komma in på arbetsmarknaden.

En effektiv matchning förutsätter en gemensam plats där lediga jobb utanonseras. Det underlättar att rätt kompetens utnyttjas på arbetsmarknaden, samt att geografisk och yrkesmässig rörlighet stärks. En decentralisering av tillgängliga platsbanker skulle försvåra för både arbetsförmedlare och arbetsökande.

I stället för att avskaffa lagen om platsanmälan menar Vänsterpartiet att arbetsförmedlingens arbetssätt bör förbättras, så att det blir mer attraktivt att anmäla lediga jobb dit. Bättre kontakter med arbetsgivare inom olika branscher är en viktig del. Men framför allt krävs en annan inriktning på själva sökningsprocessen. Dagens arbetssätt, där hela fokus ligger på att varje arbetsökande ska söka så många jobb som möjligt, i stället för att söka de jobb man har goda möjligheter att få, har lett till att många arbetsgivare drar sig för att anmäla lediga jobb till arbetsförmedlingen. De får helt enkelt in alltför många ansökningar.

Vänsterpartiet avslår förslaget om att avskaffa lagen om allmän platsanmälan. Regeringen bör i stället se över hur tillsynen över lagen om allmän platsanmälan kan förbättras och beakta möjligheten att införa sanktioner. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

6 Ny myndighet för arbetsmarknadsfrågor

Regeringen har i enlighet med proposition 2006/07:1 minskat anslaget till Arbetsmarknadsverkets förvaltningskostnader. Det riskerar att medföra sämre arbetsförmedling och därmed sämre service för både arbetsökande och arbetsgivare. Vidare aviserar regeringen i budgetpropositionen för 2007 att ”privata arbetsförmedlingar, branschvisa förmedlingar och bemanningsföretag kan komplettera den offentliga arbetsförmedlingen”.

Arbetsmarknadsverket är en myndighet med en mycket omfattande och viktig uppgift. Det finns anledning att kontinuerligt se över myndighetens uppdrag, verksamhet och organisation, men en privatisering av arbetsförmedlingen vore ödesdiger. Trots sina brister har Sverige i dag en i internationell jämförelse mycket framgångsrik arbetsmarknadspolitik.

Vänsterpartiet är emot den privatisering av arbetsförmedlingsverksamhet som regeringen aviserar, eftersom det kommer att innebära minskad effektivitet och insyn samt leda till att den sammanhållna arbetsmarknadspolitiken splittras. En privatisering av arbetsförmedlingen skulle också minska rättssäkerheten för den enskilde. Arbetsförmedlingarna ägnar sig åt myndighetsutövning och meddelar uppgifter om de arbetsökande till a-kassan. Enligt Vänsterpartiet ska inte ansvar för myndighetsutövning läggas på privata företag.

AMS behöver i första hand mer resurser, och antalet arbetsförmedlare behöva öka. I dag hinner arbetsförmedlarna många gånger inte med sin uppgift, och man känner stor frustration över att inte kunna ägna mer tid åt de arbets-

Fel! Okänt namn på

lösa och åt att besöka företag. Kvalificerad och målstyrd arbetsmarknadspolitik behövs oavsett konjunktursvängningar och sysselsättningsgrad i samhället. Vänsterpartiet har därför föreslagit en ökning av anslaget 22:1 Arbetsmarknadsverkets förvaltningskostnader med 214 miljoner kronor 2007.

Regeringen föreslår i proposition 2006/07:89 att Arbetsmarknadsstyrelsen (AMS) och de 20 länsarbetsnämnderna avvecklas och ersätts med en sammanhållen myndighet för arbetsmarknadsfrågor. Vänsterpartiet tillstyrker förslaget. En effektiv arbetsförmedling befrämjas bäst genom en myndighet som förmedlar alla sorters jobb i hela landet. För att möjliggöra en god yrkesmässig och geografisk rörlighet är det viktigt att det finns en organisation där alla jobb på marknaden finns samlade. En fragmenterad förmedlingsverksamhet skapar inläsningseffekter och sämre matchning. Arbetsförmedlingens organisation är inget självändamål och myndighetsstrukturen bör därför förändras om den på så sätt kan bli mer ändamålsenlig.

För att omstruktureringen av myndigheten ska bli effektiv och ändamålsenlig bör regeringen tillföra mer resurser. I budgetunderlaget för 2008 föreslår AMS att regeringen förstärker anslaget med 280 miljoner kronor för 2008 för att täcka de merkostnader som kommer att uppstå i samband med omställningen till en sammanhållen myndighet. Vänsterpartiet anser att det är rimligt att AMS får de resurser man anser rimliga för att kunna genomföra en effektiv omorganisation.

Stockholm den 10 april 2007

Josefin Brink (v)

Torbjörn Björlund (v)

LiseLotte Olsson (v)

Kalle Larsson (v)